

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 759: Cái Gọi Là Lúc Vừa Phát Tâm, Liền Thành Bậc Chánh Giác Vậy

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 064)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Cho nên có thể kiên quyết cái tâm của mình, thật sự thực hành không trái nghịch, đó đúng là bậc mà người ta thường nói: khi vừa phát tâm, liền thành bậc Chánh Giác vậy.】

Ví như phát tâm nguyện dứt khoát, cầu sanh Tịnh Độ, đây là đưa ra một ví dụ, vừa phát tâm này liền được thành tựu. Sự việc này chúng ta đã từng thấy trong kinh *Địa Tạng Bồ Tát Bốn Nguyện*, Thánh nữ Bà La Môn muốn cứu mẹ của mình, vừa phát tâm này, mẹ của cô liền thoát khỏi địa ngục. Vẫn chưa tu hành, chưa bắt tay vào làm, mới chỉ phát tâm, nhưng tâm đó của cô là chân tâm, sau đó nhất định sẽ thật sự làm; chưa đợi đến lúc cô tu hành có thành tựu, mẹ cô đã sớm rời khỏi địa ngục, sanh lên trời Đao Lợi. Từ đó có thể thấy, công đức phát tâm thật không thể nghĩ bàn! Thế nhưng, tâm này phải là chân tâm, không phải nói phát tâm xong rồi lại quên mất, rồi không làm nữa, như vậy thì chẳng có tác dụng gì; phát tâm xong là thật sự làm, thì vừa phát tâm, công đức này đã không thể nghĩ bàn. Chúng ta thấy trong kinh, Thánh nữ Bà La Môn và Quang Mục Nữ đã dùng phương pháp gì để độ mẹ của họ. Mẹ của họ khi còn tại thế đều tạo tội nghiệp cực kỳ nặng nề, đọa vào địa ngục A Tỳ. Phương pháp mà họ dùng là niệm Phật, cô ấy không phải niệm A Di Đà Phật, mà niệm Giác Hoa Định Tự Tại Vương Phật. Cũng giống nhau cả thôi, đây đều là niệm Phật.

Niệm Phật phải niệm đến công phu như thế nào mới có hiệu quả? Đó chính là “công phu thành phiền, nhất tâm bất loạn” mà Tịnh tông chúng ta thường nói. Cô ấy niệm suốt một ngày một đêm, trong định đã đi đến cõi địa ngục. Từ đó có thể thấy, có thể ở trong định đi thăm địa ngục, địa ngục vốn không phải là nơi người thường có thể vào được. Vị Quý Vương đó đã nói với cô vô cùng rõ ràng rằng, đến được nơi này chỉ có hai hạng người: một là đến để chịu tội, hai là Bồ

Tát đến để thị sát, để tham quan địa ngục; cô ấy có thể đến đó, thì cô ấy chính là Bồ Tát rồi. Nói cách khác, mức độ thấp nhất là cô ấy đã niệm đến “Sự nhất tâm bất loạn”; niệm đến trình độ này, cô mới có năng lực đi tham quan địa ngục. Cô vào đó dò hỏi, hỏi thăm về mẹ mình, Quỷ Vương nói với cô: “Cô hãy yên tâm, mẹ của cô đã sanh lên trời Đao Lợi hưởng phước từ ba ngày trước rồi”. Ba ngày trước, chính là lúc cô vừa mới phát tâm. Quý vị liền hiểu rõ, vừa mới phát tâm thì công đức đó đã hiện tiền, thật không thể nghĩ bàn! Trong việc này có ẩn chứa một đạo lý, nếu quý vị không làm rõ đạo lý này, quý vị đối với việc siêu độ sẽ cảm thấy rất hoang mang mờ mịt. Chúng ta tụng vài quyển kinh là có thể siêu độ cho người ta sao, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy!

Tại sao mẹ của Thánh nữ Bà La Môn có thể từ địa ngục sanh lên trời Đao Lợi, dựa vào đâu? Chính là dựa vào việc bà ấy đã khiến con gái mình trở thành Bồ Tát. Nếu bà không đọa địa ngục, thì con gái bà cũng sẽ chẳng nghiêm túc tu hành chân thật; nói cách khác, cô ấy sẽ không thể chứng quả. Sở dĩ con gái bà có thể trở thành Bồ Tát, siêu phàm nhập thánh, là ai đã giúp cô ấy? Là mẹ cô ấy giúp đỡ! Công đức này lớn biết bao, đương nhiên bà ấy phải được sanh lên cõi trời hưởng phước, chính là dựa vào điều này. Cho nên khi siêu độ, người đứng ra siêu độ thật sự siêu phàm nhập thánh, thì người được siêu độ mới có được phước báo. Nếu chúng ta đi siêu độ tụng kinh cho người ta mà hữu khẩu vô tâm, miệng thì tụng kinh, trong đầu thì khởi vọng tưởng suy nghĩ lung tung, thì chẳng có một chút tác dụng nào. Giả sử chúng ta ngồi ở đó tụng kinh, bỗng nhiên hoát nhiên đại ngộ, chứng quả rồi, thì người chết kia lập tức được sanh lên cõi trời, đạo lý là ở chỗ này. Quý vị đọc kỹ *Kinh Kim Cang* liền sẽ hoát nhiên đại ngộ, thì ra sự việc là như vậy, một chút cũng chẳng sai.

Quang Mục Nữ cũng là niệm Phật, nhưng công phu của cô ấy kém hơn Thánh nữ Bà La Môn một bậc. Vì sao vậy? Cô ấy thấy Phật trong mộng, chứ không phải trong định. Thấy Phật trong mộng, phàm phu chúng ta thành tâm thành ý cầu cảm ứng thì có thể đạt được, còn việc nhập định thì chúng ta chưa đủ khả năng nắm chắc làm được. Thấy Phật trong mộng, chúng ta có thể nói ít nhất cô ấy cũng đã niệm đến “công phu thành phiền”, bằng tâm chân thành, trong mộng cảm ứng được Phật Bồ Tát đem những sự việc này báo cho cô ấy biết, đều là thật làm! Nếu như không có tâm chân thành như lý như pháp mà tu hành, nâng cao cảnh giới của bản thân, thì người được siêu độ phải dựa vào đâu đây? Nếu nói rằng chúng ta cung kính đối với Địa Tạng Vương Bồ Tát, ngày ngày lạy Ngài, ngày ngày mang hương hoa, trái cây đến cúng dường Ngài, Ngài

liền đến phù hộ chúng ta, vậy chẳng phải là Địa Tạng Bồ Tát đã nhận hối lộ của quý vị sao? Làm gì có cái đạo lý này. Vậy người ta cúng dường nhiều hơn một chút, lạy nhiều hơn một chút, Địa Tạng Bồ Tát sẽ tìm đến nhà người ta, không đến nhà quý vị nữa chẳng? Không hề có đạo lý này. Chư vị đọc kỹ *Kinh Địa Tạng*, quý vị sẽ hiểu được việc siêu độ đó vì sao lại thật sự có hiệu quả. Sự hiệu quả đó là do đâu? Chính là ở ngay chỗ này.

Chúng ta nếu làm Phật sự cho người khác, việc này rất khó; một quyển kinh tụng xong, bản thân mình có chỗ nào giác ngộ không? Không có chỗ ngộ thì coi như đọc uống công rồi. Một quyển kinh tụng xong, bản thân thật sự có Định có Tuệ, Định Tuệ tăng trưởng, thì người được siêu độ liền được lợi ích; cho nên trong bảy phần công đức, họ được một phần, bản thân mình được sáu phần, họ chỉ có thể được một phần. Bây giờ người thể tục siêu độ, thỉnh bảy vị pháp sư; bảy vị pháp sư tụng, người đó cũng có thể được một phần, mỗi người chia một phần cho họ, họ liền được một phần. Bảy vị pháp sư thật sự niệm đến mức có Định có Tuệ mới được! Nếu không có Định Tuệ, vậy thì rất khó nói rồi. Những đạo lý căn bản này, chúng ta phải hiểu; hiểu được rồi thì sẽ không phỉ báng, không nghi hoặc, cần phải thật sự thấu suốt. Cho nên “Tuệ giải” (sự hiểu biết bằng trí tuệ) là vô cùng quan trọng, trí tuệ hiện tiền, chân chánh thấu rõ chân tướng sự thật, mới biết được quả thật không làm như vậy là không được. Vì sao vậy? Vô lượng vô biên chư Phật trong quá khứ, đều là tu thành như vậy; những chư Phật Bồ Tát trong hiện tại, cũng là tu thành công bằng nguyên lý này; tất cả chư Phật Bồ Tát trong vị lai, cũng không có một vị nào là ngoại lệ. Xa rời nguyên lý nguyên tắc này thì tuyệt đối không thể thành công. Vậy mới biết không y theo phương pháp này là không được, không thể không buông xả, không thể không nhìn thấu.